

Марко.

Весель Марко, весель коня ъзди

А сега го невесело ъзди :

Самуръ кожухъ наопако носи,

Зердавъ калпакъ надъ очи надноси.

Не смѣше никой да го пита,

Попита го Елица сестрица :

»Весель, браино, весель коня ъздишь,

А сега го невесело ъздишь?»

Отговаря Марко Краевича :

— Снощи пойдохъ цару на дивана,

Усрѣща ми до два латинина,

Латински ми вѣра пропсуваха,

И при вѣра майка споминаха ;

Я погубихъ до два латинина,

Двама брайка между девять сестри.

Сега некаятъ кърви да имъ платимъ,

Нало сагать глава на замѣна.

Отговори Елица сестрица :

»Не бой ми се, Марко, мили брате,

Я си имамъ доръ до деветъ сина,

Десетийо Дуко, младо дѣте,

Се си Дуко на тебе прелича,

Ще пратиме него на замѣна.»

Та си стана майка на Дуко-те :

— Айде, Дуко, уйка ти се жени,

Айде, Дуко, сватове да канишь.

Та е дошелъ Дуко отъ Дукяне,